

ACC. N:R M. 11013:57.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Nästa dag var de åter i arbete. Eva var flitig att spinna och Adam väntade otåligt på att garnet skulle bli färdigt, så att ^{man} skulle få "tor-ka" det med samma. Allt mindre och mindre blev garnhärvorna, bägge två ville bli fort färdiga för "torkningen", som Eva funnit på och som var så härlig efter det dagliga slitet och släpet. Och till slut, när de ville försjunka i varandras kroppar, var det bara att ropa:

- Eva, har du något garn färdigt? eller - Adam, kom och hjälp mig med garnet!

Då visste de, vad det var fråga om, då var det en salig stund, som väntade.

Så blev det då så till slut att de båda människobarnen inte kunde vänta utan förenades utan garnet, ute på marken och på den nattliga bädden, när kärleken krävde sin rätt att ta eller ge.

Och i sinom tid blev det resultat av de trägna "torkningarna", det föddes en son, Kain, snart följt av en lång rad av bröder och systrar.

På detta sätt, säger historien, tillgick det när Adam och Eva lärde sig att "känna" varandra.

Adam han grävde, Eva hon spann,
Och lyckliga blevo de med varann.
De lärde sig njuta, människors barn,
När ofta och mycket de "torkade garn".

ACC. N:R M. 11013:4FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

hon på hans lem samt utbrast:

- Men Adam, där har du ju en pinne, som jag kan hänga mitt garn på.

Och hon gjorde så.

Men om någon minut började "käppen" att sacka neråt, om det nu var för det tunga fuktiga garnet eller av annan orsak, och då Eva märkte det, var hon rädd att garnet skulle falla till marken och smutsas ned. Hon sade därför:

- Käre man, jag ser att garnkärpen inte är stadig i änden. Jag skall säga dig, sätt in kärpen i hålet, som jag har i mitt sköte, så ramlar inte garnet av. Och hon gick så nära intill sin man, att han kunde utföra det, som hon hade begärt. Och strax blev det ett stöd, som blev mycket gott.

Då genomförs båda av en sällhet av stora mått, de tyckte att de aldrig förut upplevt något så ljuvligt. De glömde garnet, de närmade sig allt mer och mer varandra, "garnkärpen" försvann in i kvinnans kropp. Under det de så stod försvann allt de tidigare upplevt i Lustgården, det lättsamma livet där, arbete och bekymmer för det närvarande med mat och dryck, kläder och allting. De hade funnit en glädjekälla som övergick alla andra de visste.

ACC. N:R M. 11013:3.FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

nakenheten gjorde att de frös om nätterna och dessutom generade den dem mycket, och fikonlöv fanns inte att få tag i här, där de nu bodde.

Till ovannämnda bekymmer sällade sig också att de kände sig så underliga till sinnes ibland. Det kändes så konstigt i kroppen, Eva kände kittlingar i skötet då hon betraktade mannens nakna kropp, och Adam å sin sida hade kännningar av något liknande, när han såg på hustruns mjuka sköna behag. Och just då började hans "lem" växa, blev stor och reste sig utåt och uppåt. Vad det berodde på kunde ingen av dem förstå. Någon "köttslig" beröring hade de inte dittills haft, Adam hade som så uttrycksfullt säges i bibeln ännu icke "känt" sin hustru Eva.

Så en vacker dag hade Eva äntligen fått det första ullgarnet färdigspunnet. Hon stod nu och tvättade det vid källan. Adam stod ett stycke ifrån och grävde i jorden. Vid åsynen av Eva där hon stod i solskenet började hans lem att resa sig upp, den stod spänd och nästan darrade. Just då ropade Eva:

- Adam, kom hit och hjälp mig att leta reda på en käpp att hänga upp garnet till torkning på!

Då mannen skyndsamt kom fram till Eva, just sådan han stod, pekade

ACC. N:R M. 11013:2.FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

lustar hade de ej känt i förhållandet till varandra. Allt var ganska gott, inga bekymmer för kläder och föda så länge det lyckliga tillståndet varade. Men det skulle brått taga slut: den fatala äppleätningen drog med sig synd och död, arbete i anletets svett och - klädbekymmer. Vi vet ju att deras första åtgärd efter syndafallet var att göra sig "skörten" av fikonlöv för att skyla sin nakenhet med.

Så drevs de brutalt ut ur Lustgården, och keruberna, änglarna med de flammande svärd, svarade för vakthållningens effektivitet. Gång efter gång gjorde de försök att återvända till Paradiset, men de påpassliga vaktarna notade varje gång bort dem.

Med sorg och bävan i sinnet gav de sig ut i den främmande och hårda världen samt slog sig ner på första bästa plats, de fann. Adam var i farten ständigt och jämt för att insamla föda, odla och tämja djur. Det första han skaffade var fåret.

Eva hade stora bekymmer hon också, och det värsta var hur hon och Adam skulle få något att "ta på sig", d.v.s. kläder. Slutligen kom hon underfund med att fårens ull gick att spinna, och hon satte i gång därmed för att sedan av garnet väva tyg att skyla över kropparna med. Ty

1
ACC. N:R M.11013:/

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Svar på LUF:s frågelista Nr 23.

Här på denna landsbygd torde knappast några "historier" om bibliska personer - helst i den genre som Folklivsarkivet efterlyser - ha förekommit i någon större utsträckning, då folk ansett det vara häderi att hitta på sådana, gäckeri med heliga ting. Det är en ren tillfällighet att upptecknaren ur minnets djup kunnat fiska upp ^{en} ~~ett~~ par dylika s.k. oanständiga berättelser. Jag hörde den som yngling av en jämnårig kamrat från närmsta by intill mitt hem, avliden redan 1916. Om den har sitt ursprung härifrån eller har kommit från annan trakt, det känner jag icke till. Emellertid är huvuddragen i historierna riktiga, och om jag vid utformningen begagnar - dåligt - Boccacciostilen, så får det stå för min räkning, så jag slipper tillgripa allt för fula benämningar och uttryck. Hoppas Ni förstår dem på det sättet i alla fall! Den första lyder om

DÅ ADAM OCH EVA "TORKADE GARN".

=====

Våra urföräldrar Adam och Eva var i Paradiset oskuldsfulla som barn och rena som Guds änglar. Sin nakenhet märkte de icke, och köttets